

“Mijn dochter knipte haar vlechten af omdat ze haar zin niet kreeg! Wat kunnen we doen om ergere toestanden te voorkomen?”

(stockphoto)

Beste,

Mijn partner en ik zitten met onze handen in het haar. En dat mag je letterlijk nemen! Onze dochter, 5 jaar, vond het namelijk nodig om zelf haar haren een knipbeurt te geven! Allemaal omdat ze haar zin niet kreeg! We zijn naar de speeltuin geweest en aansluitend boodschappen gaan doen. Ik had vooraf al aangekondigd dat we niet heel veel tijd hadden, maar als ze echt graag naar de speeltuin wou, dat wel even mocht. Gezien die op de baan naar de winkel ligt, was het niet zo'n grote moeite. Eens het tijd was om te vertrekken, begon de moeilijkheid natuurlijk... Want ze wou eerst nog een ijsje. Oké, maar dan kreeg ze thuis geen dessert meer. Boodschappen doen verliep oké. En toen, na het avondeten, kwam het... “Ik wil een ijsje”. We probeerden de tips die we eerder kregen op te volgen. Streng zijn, fruit aanbieden... Met alle gevolgen vandien: haar vlechten zijn afgeknipt. Het is een kind met een eigen willetje, altijd al zo geweest. Wat haar niet zint zal ze niet doen, eten, dragen, ... Ook op school en bij onze ouders hangt ze het uit. Er is zelfs al een overleg geweest met de school... Maar dit hadden we echt nooit verwacht.

We hebben al vanalles geprobeerd. Langzaamaan zijn we het wat aan het opgeven. We doen alles om haar tevreden te houden, maar ook wij botsen soms op onze beperkingen. Hoe gaan wij hiermee verder? Hebben jullie soms nog tips voor ons, zodat we de volgende keer niet voor nog ergere toestanden komen te staan?

Beste ouders,

Een ongeplande kappersbeurt, dat moet schrikken geweest zijn?! We horen wel vaker dat kinderen per ongeluk aan een schaar geraken en vervolgens de haren afknippen. Vaak zit hier niet veel achter, en kunnen ouders hier na een tijdje zelfs met de glimlach op terugkijken. Maar jullie

denken dat dit een rechtstreekse reactie is op de weigering van een ijsje? Dat klinkt extra heftig. We kunnen ons voorstellen dat dit heel wat vragen en bezorgdheden opwekt.

Eerlijk? Opvoeden is ook geen gemakkelijke opdracht. Kinderen plaatsen hun ouders voor behoorlijk wat uitdagingen. Elk kind is uniek en heeft een andere aanpak nodig. Als ouder is het niet altijd gemakkelijk om die aanpak te vinden. Het is een hele zoektocht die soms veel tijd, geduld en uitproberen vraagt. Jullie zijn zeker niet de enige ouders die met vragen zitten. De grootste tip die we kunnen meegeven: geef de moed niet op! Kinderen zijn volop bezig met het verkennen van hun wereld. Hierbij tasten ze voortdurend hun grenzen af. Hoe ver kunnen ze gaan? Hoe zullen hun ouders reageren? Blijven ze me graag zien? Waarmee krijgen ze het meeste aandacht? Dit experimenteren gebeurt in een veilige omgeving, dus thuis gaan ze oefenen. Het is een voorbijgaande fase, maar daarom geen minder lastige.

Toegeven kan soms aanlokkelijk zijn (wie is die strijd soms eens niet beu, toch?), maar kinderen hebben grenzen nodig. Wat we soms zien, is dat ouders uiteindelijk toch toegeven als hun kind blijft schreeuwen, roepen, onbeleefd is... om dit toch maar te doen stoppen. Misschien is dit bij jullie ook het geval? Hiermee zou je (onrechtstreeks en onbedoeld) kunnen aanmoedigen om niet te luisteren, want uiteindelijk heeft het kind dan toch gekregen wat het wou...

Een andere reden waarom ouders soms geen grenzen durven stellen, is uit angst om het 'verkeerd' te doen. We worden namelijk om de oren geslagen met informatie en adviezen die ons vertellen hoe het moet en waar we bang voor moeten zijn. "Gaaf mijn kind niet getraumatiseerd zijn of tekort gedaan worden als ik dit verkeerd aanpak? Gaaf mijn kind niet te afhankelijk worden als we nu dat sterk karakter niet aanmoedigen? Zal ze niet ontmoedigd worden om voor zichzelf op te komen?". Mogelijks passeerden deze gedachten ook bij jullie al eens? We merken dat dit zeer verlamrend kan werken. Ouders lijken dan niet meer in verbinding te zijn met zichzelf, hun opvoedingsstijl, hun kind. En laat die verbinding nu net essentieel zijn om in jezelf als ouder te blijven geloven.

Om wat weg te stappen van die angst, zal het belangrijk zijn goed na te gaan waar jullie eigen grenzen liggen. Wat vinden jullie oké om toe te staan? En waar is een 'nee' ook echt een 'nee'? Probeer op een rustig moment eens te overleggen met elkaar, bespreek enkele situaties die al voorvielen (zoals de knipbeurt bv). Wat hadden jullie anders willen doen? Hoe zouden jullie het in de toekomst willen aanpakken? Maak duidelijke afspraken en bied jullie dochter hetzelfde: duidelijkheid en consistentie.

Het kan ook helpen om het gedrag van je dochter te benoemen, en eventueel een alternatief aan te reiken, met voldoende ruimte voor haar emoties. Bijvoorbeeld: "Je mag boos zijn, maar slaan is niet oké". Probeer ook ik-boodschappen te gebruiken wanneer je over de situatie praat: "Ik vind het niet fijn dat je zo schreeuwt, want nu doen mijn oren pijn."

Kan het lonen om hierover nogmaals met de school en/of grootouders samen te zitten? Uit jouw verhaal begrijpen we dat jullie al over deze situatie gesproken hebben en verschillende dingen hebben uitgeprobeerd. Maar hoe reageert iedereen nu op die momenten waarop ze haar willetje toont? Is er een verschil? En zorgt dat voor een verschil in de reactie van jouw dochter? Misschien kunnen jullie tijdens dit gesprek enkele basisregels afspreken. Zo wordt het voor jullie dochter extra duidelijk wat er mag en wat niet. Kinderen hebben meestal nood aan structuur en duidelijke regels. Duidelijkheid en rust zit ook in 'niet voortdurend veranderen van aanpak'. Kies een aanpak waar jullie beiden achterstaan en hou dit vol. Die standvastigheid geeft rust aan een kind, ook al is dat niet altijd meteen zichtbaar... Vertrouw erop! 'De volhouder wint', is ook hier bruikbaar 😊

Dit wil niet zeggen dat jullie geen verschillende aanpak kunnen hebben in het toepassen van deze regels. We zijn allemaal mensen en dus allemaal verschillend. Jullie unieke stijlen van communiceren kunnen net een pluspunt en aanvulling op elkaar zijn.

En nog even dit... wees maar niet te streng voor jullie zelf. Zal het altijd lopen zoals jullie willen? Nee, en dat is helemaal oké. Geen enkele ouder is perfect.

De Opvoedingslijn